

PRIČA

MUC U VRTIĆU

Mišić Muc bio je jedan sasvim običan smočnički miš. Živio je u smočnici. Zato je i bio smočnički miš. Samo ponekad bi postajao i sobni miš. I to onda kada je Marta ostajala sam kod kuće i pozvala ga u sobu da se igraju. Onda je bio sobni miš.

Marta bi ga pozvala: Muc, Muc! Znala je da ne smije zvati: Mic, Mic! Muc je to vrlo cijenio i zato su on i Marta bili dobri prijatelji. Uostalo, tako je Muc i dobio ime.

Kada bi se ukućani vratili, Muc je opet postajao samo običan miš iz smočnice. A tako je želio mnogo više!

Jednoga dana odlučio je: uvukao se u Martin ruksak.

Marta i ruksak su otišli u vrtić.

Muc je bio presretan. Sada je bio smočnički, sobni i vrtićki miš! To još nije postigao niti jedan miš.

On je bio prvi! Prvi vrtićki miš na svijetu!

Izišao je iz ruksaka. Tog je trenutka nastala prava drama:

Martina teta Duda je vrisnula i skočila na stolicu.

Pritom je viknula: - *Miš, miš!*, a zvučalo je kao da više: - *Upomoć!*

Djeca su prekinula igru i dala se u potjeru za Mucom.

Marta se brzo snašla. Otvorila je ruksak, pustila Muca unutra i čvrsto ga zatvorila. Mucu je uma- lo puklo srce od straha. Ništa mu nije bilo jasno.

Znao je tek ovoliko: više nije želio ništa više od onoga što je već imao. Da bude samo sobni i smočnički miš.

Obični miš.

Marica Milčec

PRIČA

LJUBAVNA PRIČA

Zatvorite oči. Lako je.

Zamislite ovo: mogli biste, ako vam je pri ruci, uzeti klupko vunice. A onda; zamislite dalje. Sigurno znadete načiniti čof od vunice. Isti onakav kakvog vam je baka načinila na kapici prošle zime. E, sada zamislite da ste načinili nekoliko tavih cofleka, možda sedam. Ili više. Možda koji manje. Broj nije važan. Zamislite još da ste sve te cofleke nanizali jednog za drugim. Na prvoga zelijepili dva gumbića, dva sjajna oka. Zavežite mašnicu na taj ljupki coflek i... gotovo.

Ako ste zamišljali sve kako sam vam rekla, onda točno znadete kako je izgledala gusjenica imenom Cofo. Jasno vam je valjda otkuda joj ime.

Bila je ljepotica među gusjenicama. Živjela je na tlu ispod jedne jabuke. Na granama jabuke zri- lo je mnoštvo jabuka. I sve su bile slične. Gotovo sve! Jedna je bila drugačija. Ljepotica među jabukama. Jednolično obla, jednolično rumena i sjajna.

Gusjenica Cofo ju je primjetila jednoga jutra, dok je izvodila jutarnju tjelovežbu. Baš je vježbala na ledima. Pogled na jabuku, koja je, usput rečeno, bila na samom vrhu stabla, potpuno ju je ukočio. Nije se mogla pomaknuti s mjesta. Bilo je to kao strujni udar. Ljubav na prvi pogled.

Od tada gusjenica Cofo nije prestajala misliti na ljepoticu jabuku. Gledala ju je i sutradan. Bila je to ljubav na drugi pogled. A onda ju je gledala svaki dan. Po noći je razmišljala kako je jabuka sigurno slatka. Kad je već tako lijepa.

Gusjenica Cofo je u nekoliko dana, zbog ljubavi, smršavila nekoliko miligrama, što je za gusjenice jako puno. Kad je ljubav stigla do desetog pogleda gusjenica je već toliko voljela ljepoticu jabuku da ju je željela pojesti... Iz ljubavi, naravno.

Ljepotica među jabukama nije imala pojma što se događa u srcu sirote gusjenice. I dalje se izazovno njihala na vrhu stabla. Kad bi se Sunce odblesnulo od njezine glatke i sjajne kore, gus-

jenicu Cofo bi nešto presjeklo u grudima, i ponestajalo joj je daha. Svaki puta. Strašno je patila... Od ljubavi, naravno.

Morala je nešto poduzeti. Odlučila je. Odogmizat će do vrha stabla i pojesti svoju tihu patnju.

Krenula je vrlo rano, već sljedećega dana. Putovala je sporo, kao što i doliči jednoj gusjenici.

Noć ju je uhvatila nadomak prvih grana. Glad je utažila grickajući jedan jabučni listić. Za nešto više nije imala volje... toliko ju je mučila ljubav.

Sljedećega dana nastavila je put. Negdje oko podneva, a znala je da je podne jer je Sunce bilo visoko na nebu, točno iznad vrha stabla jabuke dogodilo joj se nešto strašno. Umalo je postala ručak gladnoj mami kosici koja je imala gnijedo puno malih kosića, i to na susjednom drvetu. Spas u zadnji čas pružila joj je njena priroda. Priroda i narav gusjenice. Spazivši da joj se prijeteći približava kljun mame kosice, gusjenica Cofo je priljubila sve dlačice na svome mršavome tijelu. I ne samo to. Uspravila se tako da izgleda kao peteljka lista. Mama kosica se zbnula. Proskakutala je po grancicama, zavirila pod nekoliko listića, a zatim odletjela.

Cofo je još pola sata ukočeno stajala. Premrla je od straha. Skoro se vratila natrag. Ali je onda opet pogledala gore. Tamo ju je u veličanstvenom sjaju podnevnog Sunca čekala ljubav njezinog života.

Požurila je. Jako je žurila. Sva se uznojila. Malo se odmarala. A onda opet žurila. Jako žurila.

Bila je na pola puta kad ugleda svoju rođakinju Cofiku koja je živjela u kori debla jabuke. Već je skoro prošla pored njenih vrata, kadli je Cofika spazi:

- Dobar ti dan, mila rođakinjo!

- Dobar i tebi! - žurno i ne zaustavivši se, odvrti Cofo.

- Zar nećeš narvatiti? - priupita ova.

- Danas ne, žurim, možda drugi put. - nestrpljivo odvrti. I ode dalje.

Nadomak cilju uhvatila ju je noć. Morala je čekati jutro. Od uzbuđenja nije niti oka sklopila. Samo je mislila na ljepoticu jabuku koju će sutra upoznati... I pojesti... Ne odjedanput... Jest će je danima... Uživajući u svakom slatkom zalogaju.

Vi sada zacijelo mislite kako je to neka čudna ljubav. Jer mislite da gusjenice vole kao ljudi. Ali ne! Postoje neke sličnosti i neke razlike. Ne znam točno gdje gusjenice drže srce, a gdje želudac. Samo sam sigurna da to ne znaju ni one. Zbog toga se neke stvari pomiješajupa onda ljubav ide kroz želudac. A ne kroz srce. Kao kod većine ljudi. Eto, to se dogodilo našoj gusjenici. Zato je sanjala kako će pojesti ljubav svog gusjeničkog života. To je zapravo normalno za sve gusjenice.

Gusjenica Cofo budna je dočekala zoru. Promatrala je kako izlazi Sunce. Uživala je u nje-govoj toplini i sjaju kapljica rose na svojim dlačicama. Vjerovala je da je pred njom naj sretniji dan njezinog kratkogusjeničkog života.

Do ispunjenja njezinih snova dijelilo ju je tek nekoliko grancica. Tu je udaljenost svladala u trenu.

A onda... Pogledala je u blistavo lice ljepotice jabuke... I upravo kad je htjela zagristi u njeno slatko i sočno lice, grancica se zaljulja, peteljka se prekine a jabuka se strmoglavi u dubinu. Sirotica je Cofo još čula tupi udarac, kad je ljepotica jabuka udarila u tlo. Je li se razbila ili se nije razbila, to ni ona nije znala. Cofo se nije usudila pogledati dolje. Ni onda, ni ikada više.

Sada sigurno mislite kako je ovo kraj jedne ljubavne priče. Ali ne, nije! Ljubavne priče ne smiju završiti nesretno. Zato nije ni ova. I ona završava sretno. Evo kako:

Gusjenica Cofo je, nakon ovog događaja, mislila da je najnesretniji stvor na svijetu. Zbog toga se nekako sva uvukla u sebe. Zakukuljila se. Zamumuljila se. Pretvorila se u jednu neuglednu kukuljicu.

Ali, to nije trajalo dugo. Tek nekoliko dana.

Čudo se dogodilo jednoga dana krajem ljeta. Mislim da je baš bio petak, trinaesti dan u mjesecu rujnu.

Kukuljica se raspukla. Raspolovila se, razdvojila i raščestvorila i rašestorila... da bi napravila mjesta čudu čudesnome... Iz kukuljice se izvukao prekrasan leptir. Toliko lijep koliko si niti ne možete zamisliti. Nije imao ni najmanje sličnosti s gusjenicom od koje je nastao. Odvojivši se od svoje kukuljice, odletio je put Sunca. Izgledao je sretno. Valjda ga je ljubav preobrazila!

Tko zna. Događa li se to gusjenicama?

Ljudima da. Ja sam.

Marica Milčec